

— Хубави места, нане Митре, — казвам аз на коларя.

— Е, що ли им е хубавото, — отговаря безучастно нане Митре, на когото четинестата глава тъй добре би станала четка за комини.

Той шиба с камшика си съвсем ненужно старите кобилки, които и така и така не вървят, и пак потъва в своята безмълвна философия. А по кобилките се събрали всичките мухи от околността. Набъкали се под хълбоците им, под опашките им, налепили се зад ушите им, по коремите им. Безспокойно се дърпат бедните хайванчета и правят жалки усилия с опашка, с крака, с уши да разгонят тая гад, да почешат сърбела си, ала юздите им са здраво в ръцете на нане Митре и той им не дава много-много да шават.

— Де, де, нече да те изедат, кори ги той, когато много примърдат, и удря с камшика.

— Какво нече да ги изедат, бре нане Митре, виж каква гад, като с туткал са налепени.

— Па оно и кожата им е яка, не е като моята и твоята, — оправдава философски природата нане Митре и пак потъва в небитието.

Мене ме мъчи жажда.

— Спри, нане Митре, да пия от реката.

— Мръсна е, мръсна. Она е пълна с гъски.

— Па няма да изпием гъските, — викам аз в унисон с неговия мироглед за нещата.